Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 181 022 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij heeft op 29 augustus 2014 een asielaanvraag ingediend bij de Italiaanse asielinstanties.

1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 18 november 2015 door de correctionele rechtbank van Kortrijk wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden, wegens een "*inbreuk op de wetgeving inzake drugs*".

1.3. Op 30 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij wordt op dezelfde dag in kennis gesteld

van deze beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan deze beslissing.

1.4. Verzoekende partij wordt op 8 augustus 2016 naar aanleiding van een administratieve controle verricht door een politiebeambte van de politiezone VLAS geïntercepteerd en wordt vervolgens overgebracht naar het penitentiair complex te Ieper.

1.5. De gemachtigde neemt op 7 september 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing dient verzoekende partij op 20 september 2016 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in.

1.6. Op 7 september 2016 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van zes jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 8 september 2016. Zij luidt als volgt:

"*INREISVERBOD*
Aan de Heer die verklaart te heten:
naam: S. (…)
voornaam: A. (…)
geboortedatum: (…)1980
geboorteplaats: T. (…)
nationaliteit: Tunesië

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied, van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.09.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid,

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 18.11.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een definitieve geworden gevangenisstraf van 7 maanden.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, (op 18/09/2015, K0.60.L2.013473/2015 en K0.55.L2.013478/2015 van de politie zone van ROESELARE).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.04,2016 dat hem betekend werd op 30.04.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Er bestaat een risico op onderduiken.
Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 09.08.2016 een Belgische partner te hebben. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december

1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2,eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit,
de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.
Het feit dat betrokkene een partner in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art, 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 6 jaar proportioneel."

1.7. Blijkens de informatie die de verwerende partij op 14 november 2016 heeft overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt verzoekende partij op 19 oktober 2016 overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten in het kader van de EU-Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.8. Het in punt 1.5. vermelde beroep wordt op 20 januari 2017 door de Raad verworpen bij arrest nr. 181 021.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat de schending van het proportionaliteits-beginsel wordt aangehaald.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"*De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 09.08.2016 een Belgische partner te hebben. Dit stelt hem echter niét vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2,eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit,*
de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.
Het feit dat betrokkene een partner in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art, 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 6 jaar proportioneel."
Terwijl,
De verzoekende partij betrapt werd met 40 gram cannabis in het bezit;

Dat dit feit in alle ernst geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;
Dat dan ook geen inreisverbod kon worden opgelegd van 6 jaar;
Dat art. 74/11 van de Vreemdelingenwet werd geschonden;
Dat daarenboven op onvoldoende wijze rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij, dat door de genomen maatregel volstrekt onderuit wordt gehaald, hetgeen onmogelijk als proportioneel kan worden beschouwd.
Dat de maatregel art. 8 E.V.R.M. schendt en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
Dat de beslissing niet op adequate wijze werd gemotiveerd;;"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze, zodat de motivering pertinent en draagkrachtig is.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (…)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* of "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.
In casu wordt een inreisverbod opgelegd, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat er geen vrijwillige vertrektermijn werd toegestaan, wat blijkt uit de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), zoals vermeld in punt 1.5., die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod. Dit gegeven wordt op zich niet door de verzoekende partij betwist.

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". In eerste instantie wordt de duur van een inreisverbod op maximaal drie jaar gesteld, maar uit het vierde lid van voormeld artikel volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De Raad stelt vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecifieerd dat, in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een termijn van zes jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Deze vaststellingen worden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

"*Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid,*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 18.11.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een definitieve geworden gevangenisstraf van 7 maanden.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, (op 18/09/2015, K0.60.L2.013473/2015 en K0.55.L2.013478/2015 van de politie zone van ROESELARE).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.04,2016 dat hem betekend werd op 30.04.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Er bestaat een risico op onderduiken.
Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 09.08.2016 een Belgische partner te hebben. Dit stelt hem echter niét vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2,eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit,
de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.
Het feit dat betrokkene een partner in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art, 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 6 jaar proportioneel."

Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur ervan voor de termijn van zes jaar is voorzien van een specifieke motivering die op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen. Verzoekende partij beschikt over de nodige informatie om zich tegen het bestreden inreisverbod met alle middelen van recht te verdedigen, wat overigens wordt bevestigt doordat zij in haar verdere betoog inhoudelijke kritiek uit.

3.3. Volgens verzoekende partij vormt het feit dat zij werd betrapt met "*40 gram cannabis in het bezit*" "*in alle ernst*" geen ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zodat haar dan ook geen inreisverbod van zes jaar kan worden opgelegd.

Vooreerst merkt de Raad op dat er zich in het administratief dossier een "*Administratief verslag: illegaal verblijf*" bevindt, dat op 19 september 2015 door de Federale Politie werd opgesteld en overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit het volgende blijkt:
"*Heterdaad vaststelling dealen van drugs (cannabis en hasj)*
werd betrokkene op heterdaad betrapt : ja"
In dit document, waarnaar wordt verwezen in het bestreden inreisverbod, wordt uitdrukkelijk gewag gemaakt van het op heterdaad betrappen bij het "*dealen*" van cannabis en hasj.

Verzoekende partij gaat er verder aan voorbij dat in de bestreden beslissing ook wordt verwezen naar haar veroordeling op 18 november 2015 door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot 7 maanden gevangenisstraf voor een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen. Deze veroordeling is inmiddels definitief geworden, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

De enkele stelling van verzoekende partij dat zij slechts in "*het bezit*" zou zijn geweest van cannabis, vindt aldus geen steun in het administratief dossier en laat niet toe de pertinentie van de specifieke motivering te weerleggen of onderuit te halen.

3.4. De gemachtigde verwijst vervolgens naar de *"maatschappelijke impact van deze feiten"* om te besluiten dat verzoekende partij door haar "*gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".*

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).
Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:
"*46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.*
47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.
54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

3.5. De gemachtigde benadrukt ten slotte dat de verzoekende partij evenmin heeft getwijfeld "*om op illegale wijze in België te verblijven"*, hetgeen niet wordt betwist en steun vindt in het administratief dossier.

Hij besluit dat "*Gelet op al deze elementen",* in casu *"het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde" "een Inreisverbod van 6 jaar proportioneel"* is.

De zeer summiere uiteenzetting van de verzoekende partij – zij voert enkel aan dat zij betrapt is met "*40 gram cannabis in het bezit*" – die bovendien geen steun vindt in het administratief dossier, laat niet toe vast te stellen dat de specifieke motivering die aan de basis ligt van het opleggen van een inreisverbod voor de duur van zes jaar omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, in casu niet draagkrachtig of niet afdoende is. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.6. In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij verder nog aan dat de gemachtigde onvoldoende rekening houdt met haar "*gezinsleven*", dat volledig onderuit wordt gehaald door de bestreden beslissing, hetgeen zij niet proportioneel acht. Om die reden meent zij dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

De Raad wenst eraan te herinneren dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*" en dat uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval dient te blijken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing op 9 augustus 2016 melding maakte van haar Belgische partner. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met dit element. De gemachtigde betwist niet dat de verzoekende partij met haar Belgische partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, doch hij stelt het volgende: "*Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 09.08.2016 een Belgische partner te hebben. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.*
Het feit dat betrokkene een partner in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art, 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de loutere stelling dat bij het opleggen van het inreisverbod voor de duur van zes jaar "*onvoldoende*" rekening werd gehouden met haar "*gezinsleven*".

Uit de bestreden beslissing blijkt thans dat de gemachtigde, die in casu verplicht was een inreisverbod op te leggen, wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Dit is conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat vereist dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoekende partij toont met haar summier betoog dat er "*onvoldoende*" rekening werd gehouden met haar gezinsleven niet aan dat nagelaten werd rekening te houden met bepaalde specifieke elementen van de zaak.

Na een uitvoerige motivering aangaande het gezinsleven enerzijds, en het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren, anderzijds, besluit de gemachtigde dat "*Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, (…) een Inreisverbod van 6 jaar proportioneel [is].*"

Hieruit blijkt dat dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging van het door verzoekende partij aangehaalde gezinsleven ten aanzien van het algemeen belang inzake migratiecontrole en openbare orde, zoals dat hoort in het kader van artikel 8 van het EVRM.
Door louter te stellen dat het opgelegde inreisverbod "*onmogelijk als proportioneel kan worden aanzien*", toont verzoekende partij niet aan dat gemachtigde, in het licht van alle van belang zijnde elementen, in casu haar gezinsleven versus de maatschappelijke impact van de drugsfeiten waarvoor veroordeeld en het belang van immigratiecontrole, kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de duur van het inreisverbod op zes jaren te stellen. Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat haar individuele belangen in casu dienden door te wegen noch toont zij aan dat de keuze voor een inreisverbod van zes jaar in het licht van de elementen van de zaak niet op afdoende wijze gemotiveerd is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, in het licht van de aangehaalde schending van het proportionaliteitsbeginsel, wordt evenmin aangetoond.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci, pt. 70), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.7. Uit de hierboven gedane vaststellingen blijkt dat verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van zes jaar wordt opgelegd omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoekende partij maakt geen schending van de artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES